

СВЪТУЛКА

на пояса ми сж ключоветъ на всички вѣншни врати, ала отде и какъ влѣзе тоя магьосникъ, това не мога да разбера. Но сега вече ни е все едно, нашиятъ врагъ е мъртавъ, ние сме спасени, ти си нашиятъ спасител!

— Ура!! Да живѣе нашиятъ спасител! — завикаха радостно джуджетата, заскачаха и захвърляха шапките си нагоре.

— Простете ме! Азъ насмалко щѣхъ да ви погубя, безъ да искамъ! — рече Итко.

— Не, ти си нашиятъ спасител, ти ни спаси за винаги! — викаха радостни джуджетата.

— Простете ми, азъ не знаехъ, — започна Итко. Всички млъкнаха.

— Азъ забелязахъ, — продължи той, — че всички врати на двореца затворихте и ключоветъ прибрахте. Помислихъ, че вие вече нѣма да ни пуснете никога да си отидемъ и решихъ пакъ да бѣгаме. Затова вече цѣлъ месецъ, всѣка нощъ азъ дѣлбаехъ съ единъ голѣмъ елмазъ една отъ стенитѣ на стаята и направихъ дупка. Отъ тамъ влѣзе черниятъ котаракъ.